

MRCHA NA KONI

Zuzana Homérová & Danica Haláková

motto

SKUTEČNÉ PŘÍBĚHY

Mrcha na koni

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.motto.cz

www.albatrosmedia.cz

motto

Zuzana Homérová, Danica Haláková

Mrcha na koni – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

MRCHA NA KONI

Zuzana Homérová & Danica Haláková

Praha 2017

Přeložila Sylvie Zbraňková

Robovi, který mě vždycky držel nad vodou.
A milovanému Adamkovi.

Danica

*Každou z nás naplňuje touha po nespoutanosti.
Existuje na ni několik protilátek ověřených tradicí.
Učili nás stydět se za ni. Nechávaly jsme si narůst
dlouhé vlasy a zakrývaly jsme jimi svoje city.
Stín „divošek“ nás však provází životem neustále,
je s námi ve dne v noci.
Ať jsme kdekoli, ten čtyřnohý stín nás
pronásleduje...*

Clarissa Pinkola Estés
Ženy, které běhaly s vlky

PROLOG

Dnes mě můj muž definitivně poslal k čertu.

Přibližně po osmi varováních, po prosbách a pláči, hysterických rozhovorech a výhrůžkách jsem tentokrát na zemi klečela já.

Doslova.

„Vlado, prosím tě. Dej mi ještě šanci.“

Podíval se na mě jako na otravný hmyz a z jeho výrazu bylo jasné, že nedá. Je zbytečné bavit se o další šanci.

Musel na nás být tragikomický pohled. Jako na špatné, patetické herce z céčkového filmu.

Já, klečící na kolenou, pode mnou sníh a led, tvář jako zmasakrovaný harlekýn. Rozmazaná a zmrzlá, můj povadlý kožich plandal okolo mě na zemi.

Vlado stál nade mnou, potahoval z cigarety, nasával dým do plic jako neurotický pacient. Nepodíval se mi do očí, odvrátil se.

Odraz jeho tváře jsem v bazénu neviděla. Byla třeskatá zima a zbytky vody, které na dně zůstaly po vypuštění, byly zmrzlé.

Za námi se rýsoval dům, který jsme si ještě pořádně neužili. Měl sloužit jako rodinné hnízdo, které jsem já odvrhla ještě dřív, než se stihlo vybudovat. Zásadně jsem ho od první chvíle brala jako nepřítele, protože můj muž mě v něm plánoval uvěznit jako ve zlaté klínce. Zatímco já jsem potřebovala létat.

Tehdy jsem zastávala názor, že mě nepochopil. Vůbec nerozuměl mým potřebám.

Ničeho jsem si nevážila. Ničeho.

Bazén v zimě a potmě sám o sobě vypadá hrozivě, stejně jako dům, ve kterém všechno dobré zašlo. Vlado nade mnou hrdě stál, v očích měl smutek vítěze, který vlastně nic nevyhrál. Jeho samotného to položilo...

Udělal jsem z něj nešťastného člověka. Já.

Znovu jsem začala prosit.

Dala jsem do toho všechno a strašně jsem doufala, že jsem aspoň trochu přesvědčivá.

Protože jsem to fakt myslela upřímně.

Z celého srdce.

Teď, nebo nikdy. Chvilé napětí, která trvala vteřiny, ale byl v ní ukrytý celý můj život.

Nepovolil.

Překročila jsem hranici, a právě před chvílí ji překročil i on. Byla jsem odepsaná.

„Máš pocit, že jsem ti nedal šanci, Diano?“

„Ale teď doopravdy. Vlado. Prosím tě!“

„Kolikrát to bylo doopravdy?“

„Miluju tě, Vlado,“ hlesla jsem zoufale.

„Já už to nechci. Nevěřím ti,“ hodil nedopalek na led.

Karty se otočily až neuvěřitelně rychle.

Viděla jsem, že je rozhodnutý.

A to mě vyděsilo. Strašně vyděsilo.

Nevím, proč člověk začne hasit věci až tehdy, když už jsou nenávratně v prdeli.

KAPITOLA 1

Když jsem Vlada poprvé potkala, okamžitě jsem věděla, že je to ON. Pan P.

Je mi jedno, že to zní jako klišé. Bylo to tak.

Prostě jsem to VĚDĚLA.

Všechny radary se rozblikaly, intuice si šla zlámat nohy, abych to neignorovala. V podstatě jsem měla štěstí. Některé sondují a slídí po „těch pravých“ celý život a stále nic. Stále nad nimi visí otazníky, co když se najde ještě lepší, krásnější, svalnatější, bohatší... Neúnavně hledají, až jsou z toho celé na hlavu, všechno podstatné jim při té honbě za chlapem uniká, a najednou se probudí v posteli s ochablou kůží na stehnech, s fialovým přelivem ve vlasech a s houfem mňoukajících koček v posteli.

Samy.

A ještě dezorientovanější než ty kočky.

Jediný problém byl v tom, že i když mi bylo okamžitě jasné, že Vlado je ten pravý, nedoufala jsem, že bude někdy můj. JEN můj.

Byl příliš ideální a já příliš obyčejná. Pěkná, ale ne nádherná. Ne hloupá, ale zas ani pronikavě inteligentní. Možná trochu moc ovlivnitelná na vkus někoho, kdo má rád emancipované a samostatné ženy. Studentka na zdravce, devatenáct let, nemožný účes a odrostlá trvalá, celá relativně dost vyčouhlá. Do Bratislavy jsem se dotáhla z Modry, která pro mě do té doby byla pupkem světa. Hlavní město pro mě znamenalo jednu obrovskou zoologickou zahradu s vymóděnými lidmi a divnými pravidly hry.

Moje sebevědomí se tehdy pohybovalo okolo bodu nula a úplně běžně mi klesalo i do minusových hodnot.

Byla jsem bez velkých ambicí a vůbec jsem nesnila o hvězdné budoucnosti.

Vlado byl bůh bohů. O dva roky starší než já, student ekonomky, klátil jednu holku za druhou. Jeho pověst jsem znala až příliš dobře na to, abych si dělala jakékoli iluze.

Zvláštní, že z největších děvkařů se obvykle vyklubou nejrodinněji založené typy.

Tehdy jsem to netušila.

Dnes je mi to poznání k ničemu.

Překročila jsem hranice.

Když jsme se poprvé potkali, on o mně nevěděl nic, já o něm už víc než dost. Pamatuju si poslední vteřinu, kdy jsem ještě jakžtakž soudně přemýšlela. Napadlo mě: Škoda, že je takový děvkař, jinak by byl ideál.

KAPITOLA 2

Na dvojrande s Vladem mě přímo násilím dotáhla spolužačka ze zdravotní školy, Sandra.

Hučela do mě na internátě, dokud jsem nezmagořila. Na žádné rande se mi jít nechtělo, ale Sandra měla nervy z toho, že s klukem, se kterým měla jít ona, by se z toho v průběhu večera mohla vyklubat pěkná otrava. Sama by ho setřásla jen velmi těžko, navíc to byl Vladův kamarád.

Sandra měla kromě toho skvělou teorii, že z dvojrande musí člověk vyjít zákonitě o mnoho inteligentnější než z obyčejného klasického.

Když neumíš pohotově odpovědět, někdo z té čtveřice se určitě v nějakém bodě chytí. A ty jsi na chvíli zachráněná.

„To máš jako v tenise,“ mudrovala Sandra a věšela přitom čerstvě vyprané kalhotky na provizorní šňůru v pokoji na intráku s rozměry 2 × 2 metry. Nebo menším.

„Co je jako v tenise?“ nechápala jsem.

Jelikož šňůra visela i nad mojí postelí, voda ze Sandřiných kalhotek mi kapala na hlavu. Otráveně jsem se posunula trochu na stranu.

„Když hrají dva, musí si pořád pinkat.“

„Stále mi uniká souvislost.“

„Pořád musíš být ve střehu. Střílet bonmoty. Být vtipná. Je to námaha.“

Došlo mi to. Pochopila jsem její pohnutky. Sandra chtěla být ta pěkná, dobrá a moudrá. Vždy a všude.

Fatální kombinace, ne zrovna lehká meta.

„Když se hraje čtyřhra, tak se někdo chytí,“ pokračovala a plynule přešla k vytrhávání obočí před miniaturním zrcadlem provizorně přibitým na stěnu.

„Nemusíš pořád dávat pozor,“ hustila do mě dál, „když zrovna nevíš, co říct, napiješ se a někdo už zasměčuje. Budeme se podporovat.“

Podívala se na mě, jak ležím u stěny a vyjeveně poslouchám její teorie. Namířila na mě pinzetou a nekompromisně svůj monolog ukončila:

„A já ti pomůžu s Vladem.“

Nenechala bych se zlomit.

Přesvědčila mě až moje nejlepší kamarádka, která s námi taky chodila na zdravotku a byla mým úplně největším andělem strážným.

„Jen běž. Ještě bys mlátila hlavou, že ti utekla životní šance,“ smála se.

No to určitě.

Ale nakonec jsem se nechala přemluvit. Vždyť o nic nešlo.

Celou akci jsem brala na lehkou váhu, proto jsem podcenila důkladnou přípravu a nijak extra jsem se nechystala.

Žádné velké malování ani extravagantní zdobení. Móda à la začátek devadesátých let stejně nebyla bůhvíjak kreativní, pokud jste měli omezené finance, takže jsem na sebe natáhla svoje neforemné rifle, jejichž střih mé postavě vůbec nesvědčil. Posbírané informace, které jsem měla o Vladovi z různých zdrojů, se jednoznačně shodovaly v tom, že si s ním skutečně netřeba nic vážného začínat. To, co se o něm tradovalo, mi o něm vytvořilo poměrně celistvý, i když uznávám, že jednostranný obraz.

V podstatě to nebylo nic moc.

Jedním z živoucích důkazů Vladovy, nazvěme to cynicky „nestability“, byla věčně nešťastná Jela z vyššího ročníku, která se odvážně pokoušela zlomit Vladův postoj, což byl předem prohraný boj. Původně krásná štíhlá sexy holka chodila poslední dobou do školy jako hromádka neštěstí, uplakaná a zničená, pravidelně se hroutila na školních chodbách a na všechny dobře míněné rady psychicky stabilnějších kamarádek opakovaně odpovídala:

„Ale když ty nechápeš, že ho miluju! Vždyť bych mu dala všechno!“

A to byl právě ten problém.

Tohle byl zkrátka důsledek Vladova přístupu – sbal

nejnedostupnější ledovou královnou, naučenými tahy si ji omotej, ať už se zdráhá, jak chce, možná dokonce čím víc, tím líp, protože o to větší je to výzva. O to větší triumf. Kauf nebo co, nevím, jak to s těmi svými kamarády nazýval.

Dalším krokem bylo převrátit jí život naruby a potom s ní hezky pěkně vytrít podlahu. Na vlastní obranu už jen stačí všude šířit očišťující větičku: „Nemůžu za to, že za mnou dolezjá...“ A před kamarády jste v takovém případě zaručeně korunovaný hrdina.

Vlado byl typ chlapa „tříkrát a dost“ a byl na to patřičně hrdý. Holky střídal jako ponožky a tradovalo se o něm, že víc než třikrát s žádnou nespál.

Nevím, jestli to bylo železné pravidlo vytvořené k posílení a utvrzení řádného mužského ega, nebo něco podvědomého. Možná ho to prostě s dotyčnou opravdu přestalo bavit. A on potřeboval jít o postel dál, co se bude přemáhat...

Takové chlapy jsem fakt nesnášela!

Svérázných a nevyřešených vztahů, kde jsem se za svým idolem vláčela jako poslední chudinka, jsem už měla dost.

U nás v Modře se mi ještě předtím líbil starší chlapík, který pro mě ztělesňoval všechno, co má mít MUŽ. Starší, zkušený, kouřil jednu za druhou a ženské se kolem něj motaly jako mouchy. Vždycky se mu nějakým záhadným způsobem podařilo pobláznit mi hlavu, vždyť u takové šestnáctky to zase až tolik práce nedá. Trochu mě potahal po kinech, potom mi před naší bránou strčil jazyk do pusy a já jsem se z toho vznášela metr nad zemí ještě dva týdny. Kolika takhle paralelně strkal jazyk do pusy, nevím, ale jediná

jsem zcela jistě nebyla, i když jsem si to celou tu dobu tvrdohlavě odmítala přiznat. Až na jedné stanovačce s partou kamarádů jsem dostala ránu rovnou do srdce, když jsem svého milého MUŽE viděla LIVE ve stanu s jednou z mých kamarádek sexovat jak o duši, až jsem měla strach, jestli jí náhodou neublížíje.

Mně to ublížilo. A pořádně. Tehdy jsem s idoly skončila a řekla jsem si, že mi bude stačit i nějaký normální chlap. Který bude jen a jen můj.

Navzdory bolesti se mi tehdy povedlo zapřít se. Nevím, jak jsem to dokázala, ale nedolézala jsem. Mladé holky v sobě mají přirozenou hrdost. Takovou čistou. Upřímnou.

Držet se něčeho jako klíště, a přitom si ubližovat – to bylo mimo moje chápání.

Proto jsem tehdy o Vladovi nechtěla ani slyšet. Proč se stát hračkou?

Ale zase...

Kdo mohl vědět, že právě já dokážu rozehrát srdce největšího idola a sukničkáře v okolí?

KAPITOLA 3

Stalo se přesně to, co jsem nechtěla. Zbláznila jsem se do Vlada v první vteřině. V podstatě jsem pro něj nebyla vůbec žádnou výzvou, jak jsem se předtím tak strašně chvástala.

Šla jsem tam naštvaná, s bojovým výrazem a plná odhodlání, že MĚ se mu věru tak lehko sbalit nepodaří. Mě teda ne! Že nebudu jako Jela ani jako desítky jí podobných. No, to se teprve ukázalo.

Hned v první chvíli, kdy jsem ho spatřila, se všechny moje zásady rozplynuly. Vlado i Sandřin chlapík stepovali na Kamenném náměstí a netvářili se ani trochu nervózně. Sandra byla ve vteřině zavěšená do toho svého a já si ani nemůžu vzpomenout, jak vypadal.

„Takže ty jsi ta pro mě?“ přeměřil si mě Vlado s potutelným úsměvem. Dráždil mě i rozklepával zároveň.

„Ano. Další do harému.“

Celkem pohotová odpověď. Na moje poměry.

„Dost jsem o tobě slyšel,“ lhal, až se mu od pusy prášilo.

„Fakt? Já o tobě ne,“ lhala jsem ještě víc.

Celý svět se okolo mě tehdy tak trochu rozmazal.

V ten večer jsem neřešila Sandřiny smeče v naší pinkací tenisové čtyřhře, můj svět se soustředil jen na Vlada, bavili jsme se o všem, smáli jsme se a prodiskutovali za ten večer všechno od jaderné fyziky až po nesmrtnost chrousta.

Sandra a ten její mi byli ukradení. Byla to jen naše dvouhra, náš svět.

Odešlo mi celé periferní vidění, netuším, kde jsme potom seděli, ale muselo tam být řádně zakouřeno, protože zničehonic mi začaly strašně slzet oči. Ovšem mohlo to být i z toho, že jsem se ty tři nebo čtyři hodiny s Vladem, které utekly jako tři vteřiny, smála.

Tak od srdce. Z duše.

Varovný prst, který měl za úkol chránit mě před dalším sukničkářem, se schoval do ústraní a zarytě mlčel. Normálně mě zradil, stávkoval, ani se neobtěžoval přehloušit možné pochybnosti.

Vlado mě musel mít taky od první chvíle rád.

Ale tvářil se hrdinsky. Nerozplyval se, nevalil mi

šrouby do hlavy ani na mě nevyvíjel zásadní nátlak. Celé to hezky pěkně uhrál se ctí, držel dekor statečného chladného bojovníka s odstupem. Jeho názory i chování byly jasné a pragmatické. Jeho serióznost mi neskutečně imponovala.

Na začátku to bylo tajemné, lákavé. I proti své vůli jsem ho žrala i s botama. Zaparkoval mi v hlavě, v srdci a nebylo úniku.

Druhý den mi zavolal. Na vrátnici internátu. Vždyť nebyly mobily.

Číslo věděl možná i z hlavy, když do internátu plného holek volal skoro denně. Teta vrátná mě nechala vyvolat rozhlasem.

„Petříková má telefonát na vrátnici! Volá zase ten Homér,“ ozvalo se v útrobách internátu z rozhlasu a já jsem se skoro propadla pod hnusné šedé linoleum. Kráčela jsem na vrátnici, křeče v břichu, doprovázená pocity hanby i pýchy zároveň, a cítila nenávislné pohledy některých bývalých a možná budoucích konkurentek, které chtěly jen Vlada, Vlada, Vlada.

Jenže on si teď vybral mě.

Nevěděla jsem, na jak dlouho, ale vybral.

„Ahoj,“ ozval se v telefonu jeho podmanivý hlas a mě skoro kleplo.

„Čau,“ dostala jsem ze sebe horko těžko a silou mocí jsem se snažila do hlasu protlačit tón, jako že o nic nejde. Podle mě marně.

„Ten včerejší večer se nám celkem vydařil, ne?“ zasmál se.

„Nevím,“ odsekla jsem. „Ty máš trénink, takže tobě asi těžko nějaké rande nevyjde.“

Vsadila jsem na drzou kartu.

„Diano, neštví mě.“

„Ty si pamatuješ moje jméno?“

„Jsi krutá,“ smál se.

„To mě mrzí.“

„Nevěřím.“

„Tvůj problém.“

„A o čem se teď bavíme?“

„Nevím. Ty voláš mně. Asi jsi mi chtěl něco povědět.“

„Kdy se uvidíme?“

„Hm... co já vím... Nikdy?“

A položila jsem mu to. Třískla jsem telefonem, až nadskočil, a přišlo mi to mimořádně zábavné. Téměř jsem se tam v té prosklené vrátnici svezla na zem samým štěstím. Teta vrátná na mě koukala jako puk, zatímco do sebe tlačila jogurt, a já jsem nechápala.

Moje nitro po něm křičelo, byla bych si před ním vyrvala všechny vnitřnosti, rozkrájela srdce na miniaturní kousičky a naservírovala se na zlatém podnose, tak strašně zoufale jsem chtěla – cokoli s ním.

A takhle jsem ho odbyla?

Narychlo jsem všechno své konání připsala svému prvnímu zklamání a setkání s obřím blbcem, který ve stanu přefíkl moji kámošku, a já jsem proto byla teď rozhodnutá pomstít se postupně všem jemu podobným.

Když jsem se vracela do pokoje, zaslechla jsem za sebou Jelin mrazivý hlas.

„Stejně se s tebou vyspí a vysere se na tebe. Třikrát a dost, má zlatá.“

Kdyby pohledy mohly vraždit, už bych byla zahraibaná dva metry pod zemí.

To už zřejmě celý intrák věděl, že mi volal Vlado.

A potom volal zase a zase a zase, až z toho byla teta vrátaná úplně na hlavu.

Až do doby, než mě na to rande opravdu zlomil.

Měl dobrý tah na bránu. To se mu muselo nechat.

KAPITOLA 4

Poprvé jsme se milovali v mém pokoji, když jsem Sandru poslala pryč. Podruhé v jeho podnájmu, když své dva spolubydlící vyhnal do kina, a potřetí v jeho autě. A potom ještě na různých jiných nebezpečných místech, kde nás mohli velmi snadno přistihnout, přičemž se počet našich setkání, které pokaždé završil více či méně úžasný sex, zvyšoval. Začala jsem cítit, že něco je jinak. Překročila jsem magickou hranici třikrát a dost. Byla jsem v jeho životě někým jiným. Výjimečným.

Přestala jsem si hrát na drzou a nedobytnou, protože mi to ani tak dlouho nešlo, ani bych nikoho neoklamala.

Začala jsem mu důvěřovat. Pomalu, pomaloučku. Rozpouštěla jsem se v něm a všechno úvodní bránění se cítům, sexu a vůbec všemu s Vladem bylo pryč.

Zajímavé bylo sledovat jeho. Jak se nenápadně měnil.

V detailech a drobnostech.

Fascinovalo mě to. Nikdy, ani v nejdivočejších snech bych to od něj nečekala.

Pokaždé zavolal tehdy, kdy slíbil, že zavolá, přišel pro mě, kdy jsme se dohodli. Na minutu přesně. A vytušila jsem, že celkem určitě dal ráznou stopku všem ostatním pipkám, které se začaly v poslední době cítit

přehlíženější než kdy předtím. Musely zřejmě vycítit, že Vlado si už tak trochu začal vztah. Se mnou. Že to myslí vážně. A čím odkopnutější se cítily, tím víc nájezdů na něj pořádaly. Řady dobyvačných amazonek, feministek a zoufalek každý den narůstaly a nabývaly obludných rozměrů a Vlado si ještě musel slíznout kupu následků.

„Která to byla?“ ptala jsem se ho jednou odpoledne u něj v podnájmu, ve špinavém chlapském bytě plném kol, sportovního náčiní a prošlých potravin, když po chvíli mlčení a úsečném pozdravu nakonec položil sluchátko telefonu. Někde z druhého konce města do něj hučela a naléhala jedna z dobyvatelek.

Ještěže tehdy neexistovaly mobily. Ten jeho by tou dobou zamrznuł kvůli zuřivým výhrůžným a pološileným esemeskám s tisíci vykřičníky a ještě víc otazníky.

„Nevím,“ odpověděl, nedočkavě si sundal džíny a skočil ke mně do postele.

„Nevíš?“

„Už mě nezajímají, Diano.“

Koukala jsem vysvlečená pod peřinou a vůbec mě to netěšilo. Strašně jsem si nechtěla představovat samu sebe na konci toho drátu. Zoufalou, jak si rvu vlasy a jsem zralá na kazajku. Byl to chlap, který skutečně vyvolával těžkou závislost.

„Měl bys to řešit.“

„Každé jsem všechno na rovinu řekl.“

„Asi ne dostatečně.“

Chtěla jsem to řešit dál, ale Vlado mi zacpal pusu. Násilím. Sice příjemným ve formě vášnivého polibku, ale i tak násilím. Na chvíli jsem se vymanila.

„Dělá ti to dobře?“

„Ty? Velmi...“

„Ne, myslím to... jak se o tebe rvou...“

„Máš pocit, že jsem masochista?“

„Citový určitě.“

„Nevím, o čem mluvíš.“

Zasypával mě dál polibky. Tak strašně jsem to potřebovala dál analyzovat, utvrzovat se v tom, že ho to nemate a nesvádí, ale bylo mi jasné, že v takovéto chvíli otravovat chlapa podobnými věcmi nemá význam. Zkrátka jsem to vzdala. Hlavně žádný nátlak. Z podrážděné jsem se změnila na bezstarostnou.

Zafungovalo to.

A když jsme už potom leželi vedle sebe a hladil mi prohlubeň nad zadkem, začal sám od sebe.

„Nebudu ti vůbec nic vysvětlovat, protože bys mi stejně nevěřila. Neumím to říct tak, jak bys to chtěla slyšet.“

„Co?“

„Všechno.“

„Nechápu.“

„Uvidíš.“

Uvařil mi kávu, posbíral mi svršky rozházené po celém bytě, zabalil mě do kabátu a doprovodil na intrák. Dával na mě pozor a čekal, dokud nezajdu za roh chodby a v mém pokoji se nerozsvítí světlo.

Nemohla jsem s ním vést rozhovory o žádných pocitech. Jen co jsem začala, zasekl se. Možná proti své vůli, ale zasekl.

Uzavřel se do sebe a buď to v něm všechno zavřelo a uvařilo se, nebo si něhu prožíval sám v sobě a vyrovnal se s tím vším o samotě.

Citový individualista. A na tohle jsem si u něj musela zvyknout.

Nepovím ti nic, ale vždyť ty víš, jak se cítím.

Někdy to byla fuška.

KAPITOLA 5

S Mirkou jsme se seznámily ještě někdy v druhém ročníku a od té doby jsme to spolu táhly téměř každý den. Přišla odněkud z malého zapadáka z východu a byla to mimořádně nadaná a hodná holka. Zapálená pro věc.

Normálně měl člověk chuť onemocnět čímkoli, jen aby mu mohla píchnout injekci do zadku.

Milovala jsem ji tak, jak se jen dá milovat kamarádka.

Byla tak přirozeně nádherná, že všechny bratislavské vymóděné kočky před ní bledly závistí. I když byla oblečená v erárních sestřičkovských hadrech v barvě připomínající zvratky, nenalíčená, i tak je všechny předčila. Měla dokonalou bílou pleť a nádherné černé vlasy. V překladu Sněhurka.

Chodívaly jsme spolu kouřit na tajné místo pod schody do jídelny. Cítily jsme se strašně dospěle a všechno, co bylo o rok o dva mladší než my, jsme velmi důrazně ohodnotily jako nevyzrálé. Povíдалy jsme si o celém světě, ale v dobrém, a buď jsme se strašně smály, nebo srdceryvně plakaly.

Byla jednou z mála, kdo mému vztahu s Vladem upřímně držel palce. Vždycky mi radila, postavila to všechno do pozitivního světla a dala tomu vzácný nahléd.

A když jsem se skládala, že už nezvládám teror některých jeho bývalců, pokojně mě vyslechla, vysmrkala mi nos a řekla:

„To pro tebe nejsou reálné hrozby, zlato. Kopou kolem sebe, protože jsou odkopnuté.“

„Mám z nich strach.“

„Proč? Bojíš se, že ti šlohnou Vlada? Jestli jsem správně pochopila, když ho nějaká přestala bavit, není cesty zpět.“

„Budou mi dělat zle.“

„Jak? Píchat do tvójí vůdú panenky? Na to se vykašli.“

„Kozo.“

Objala jsem ji. Nadýchala jsem se její energie a voňavých vlasů.

„A když ho omrzím i já?“

„Nemáš se pobláznit do toho největšího casanovy ve městě. Tak trp!“

Řekla to takovým veselým tónem, že jsem se musela zasmát. Byla jako králíček Energizer. Věčný optimista na baterky.

Strašně jsem litovala, že mi až do konce školy zůstala jako spolubydlící na pokoji Sandra. Nepodařilo se mi s ní vykšeftovat, aby se vyměnila s Mirkou. Sandra zastávala názor, že Mirčina spolubydlící je něco jako zaklínačka hadů a ona s takovou měnit pokoj nemíní. A tak jsme s Mirkou byly spolu aspoň tehdy, když to šlo.

A když jsme vylétly ze školy, okamžitě jsme si našly společný podnájem.

Mirka byla dokonalá, měla jen jednu chybu: přitahovala nesprávné chlapy. Můj casanova byl oproti jejímu

věžeňskému bachaři, dvakrát rozvedenému a o dvacet let staršímu, úplně neviňátko.

A i když jsme jí ho vymlouvali všichni včetně jeho dvou bývalých manželek, nedala si říct.

KAPITOLA 6

S Vladem jsme to táhli pár měsíců, potom jsem dokončila školu.

Jelikož mi máma při každé příležitosti dávala najevo, že už bych měla být dávno samostatná, a nezapomněla přidat pár varování s vyděračským podtónem, rychle jsem se rozhlížela po volném místě.

Jediné, co se mi v té době podařilo narychlo splášt, byla práce na směny na dětské psychiatrii.

Mirka získala práci na áru. Chodila odtamtud vyčerpaná jako zbitý pes, ale ta moje, to bylo čisté psycho v nefalšované podobě.

Šedá nevlídná nemocnice, zničené linoleum, bílé železné postele, děti s psychickými poruchami, o jakých se mi předtím ani nesnilo.

A potom ještě zdeptaní lékaři, kteří vypadali, že by sami zcela jistě potřebovali pomoc.

Nejdřív jsem tam chodila se staženým žaludkem a chytala mě panika z každé služby. Ale bylo mi jasné, že jestli aspoň něco nezměním já, k lepšímu se nic nepohne. Vždycky je třeba začít u sebe, i v detailech, omílala jsem si odhodlaně v hlavě. Mladý člověk ještě na takovéto zamyšlení energii má.

Chodila jsem z pokoje do pokoje a aspoň jsem se s těmi dětmi vlídně bavila.

Hladila jsem je.

Nebo jsem je sem tam objala.

Nic, jen normální přístup.

Přivezli pětiletého Janka, který jednoho dne přestal mluvit, protože je opustila matka a namířila si to do teplých krajín s nějakým Rakušanem. Manželovi nechala lístek, že už se v životě nevrátí, protože ho ze srdce nenávidí, a ať je tak hodný a postará se o malého.

Slyšela jsem, jak to Jankův otec říkal se slzami na krajíčku nějakému lékaři na chodbě.

Že si s malým neví rady.

Že je zoufalý.

Že tohle je jeho poslední možnost a ať mu poradí, co má s malým dělat.

Že pro něj udělá všechno.

Že ten malý je pro něj všechno.

Že ho strašně miluje a že vidí, jak ten malý tiše trpí, a neumí z něj dostat ani slovo.

Doktor při tomto rozhovoru nejevil žádné známky lítosti ani náznak solidarity, zato já jsem hned nato potají plakala na hnusném nemocničním záchodě. Protože jsem se na toho malého chudáčka nevinného nedokázala podívat. A neuměla jsem to celé nějak rozumně bez emocí zpracovat.

Kriste, jestli tu zůstanu dlouho, bude ze mě něco podobného jako ti bezduší doktoři.

Všechno se mě to tam přímo bytostně dotýkalo.

Nebylo to z mé strany profesionální. No a co. Kašlala jsem na celý profesionální přístup. Když se jedna matka nemůže chovat jako normální matka, tak ani já se nemusím chovat jako profi sestřička.

Janko byl kučeravý blondátý chlapeček a vypadal jako andílek. Dělal jsem, co jsem mohla, hladila jsem ho, hrávala si s ním, vodila ho po parku za ruku.

„Nemůžu si ho vzít na víkend domů?“ zeptala jsem se jednou iniciativně starší primářky, protože se mi to v danou chvíli jevilo jako ten nejlepší nápad na světě.

„V žádném případě,“ sotva se na mě podívala. Primářka byla zřejmě odolná proti jakýmkoli emocím, dalo se jí to vyčíst z obličeje. Ulpěl jí na něm stejný výraz v každé situaci, ať byla jakkoli vypjatá.

„Proč?“

„Protože je to proti předpisům.“

„Ale ten chlapec se strašně trápí.“

„Má svého otce. Ten se o něj stará.“

„Nejde jen o starání. Jde o to, aby ho měl někdo rád,“ trvala jsem bojovně na svém.

„Má svého otce.“

„To už jste říkala.“

„Je mi líto.“

Chtěla odejít. Zastavila jsem ji. Chytila jsem ji za rukáv, jako by mi šlo o život. Úplně zoufale a mírně teatrálně.

„Možná by to ten jeho otec ocenil. Můžu se ho aspoň zeptat?“

„To je zbytečné.“

„Proč?“

„Protože je to proti předpisům.“

„To už jste taky říkala.“

Podívala se na mě jako na blázna, protože to uměla dělat dobře. A odešla.

Nedalo se nic dělat.

Na dětské psychiatrii revoluci neuděláte. Nedosta-

nete se přes ty chladné tváře, srdce, nic. Plakala jsem Vladovi na hrudi, že to, co tam zažívám, je strašné.

„A ti lékaři to vůbec neřeší!“

„Co neřeší?“

„Všechno, celou tu situaci, to, že je to tam na hovno!“

„Diano, vždyť by se sami zbláznili.“

„Oni už jsou všichni zbláznění! Tam jsou všichni blázni! To je to!“ rozkřikovala jsem se po kuchyni. „Jak můžou blázni léčit nemocné děti, vysvětli mi to!“ hořela jsem spravedlivým hysterickým hněvem.

Vlado si vzdychnul.

„Vydrž to, lásko. Za chvíli končím školu i já, seženu práci a ty půjdeš dělat něco jiného.“

Ale když na mě v nemocničním pokoji jednoho dne zčistajasna zaútočil patnáctiletý výrostek, kterého rodiče raději strčili do tohoto zařízení, protože s ním šli všichni čerti, a on mi v záchvatu zuřivosti rozmlátil stoličku rovnou před nosem, Vlado řekl dost.

Přijel ve své zelené polorozpadlé favoritce, naložil mě a odvezl pryč.

Nevím, jestli výrostka naštvál a podráždil právě můj laskavý přístup, protože na něj chudák nebyl zvyklý, nebo jen nevěděl, co si má o tom všem myslet. To mi už nikdy nikdo nevysvětlí.

Už jsem se tam nevrátila.

KAPITOLA 7

Vlado nebyl měkký, vždycky měl pevný jasný názor a uměl umluvit i antikrista. Nikdy nedával najevo svoje emoce a to, co jsem od něj chtěla dostat, jsem si musela

jednoduše vycítit sama. Nenosal mi květiny ani nehus-til do hlavy marné řečičky o pěkných nohou, fantastických kozách a hlubokých modrých očích.

Přesto jsem vždycky věděla, že je tam, že se můžu opřít o jakoukoli část jeho těla, že stojí za mnou, při mně, vedle mě, všude.

A to mi stačilo. Aspoň na začátku.

Neříkal mi, že mě miluje. Jen jemně dokazoval.

„Miluješ mě?“

„Co je to za hloupou otázku?“

„Normální otázka.“

„To přece musíš vědět,“ odpověděl vždycky.

Nevypáčila bych to z něj ani heverem.

Stejně tak jsem z něj nikdy nevytáhla přiznání, že to, co bylo mezi námi od začátku jasné na Kamenném náměstí, neslo i pro něj znaky osudovosti.

Nakonec jsem z něj dostala aspoň přiznání, že sice ano, i já jsem se mu od první chvíle líbila, že sice nepocítil to pověstné jiskření a sílu okamžitého magického pouta jako já, ale něco na mně mu jednoduše nedalo pokoj a musel mi volat znova a znova. I když jsem byla drzá jako ploštice.

Chránil mě jako oko v hlavě a dost brzy ke mně začal mít majetnický postoj. Ale ne chorobný.

Takový ten správný, chlapský.

Kdyby mi někdo zkřivil vlas na hlavě, rozbil by mu držku, a to mi hrozně imponovalo. Cítila jsem se v bezpečí.

Na rozdíl od Mirky, která někdy přes držku dostala sama.

„Prosím tě, prosím tě, už se na něj vykašli. Odejdi od něj,“ téměř jsem před ní klečela na kolenou.

„Kočko, jsem těhotná,“ oznámila jednoho dne v našem podnájmu.

„S ním?“

„Ne, s Ježíškem.“

„Mirko!“

Pohladila jsem ji po havraních vlasech a po zatím ještě plochém bříšku.

„A ta modřina pod okem?“ zaútočila jsem.

„Praštila jsem se o dřež.“

Vzdychla jsem.

„Jsi tak hloupá, že si myslíš, že já jsem tak hloupá? Odkdy mě tak podceňuješ?“

„Miluju ho, zlato. To se nedá smazat.“

Stejně jako se nesmazala ta modřina.

Jen k ní postupně přibývaly další a další. A jak rostlo Mirčino břicho, rostla a projevovala se i bachařova agresivita.

Mirka se ode mě jednoho dne odstěhovala. Bachař splasil nějaký byt na periferii a podle všeho jí dost rázně zakázal stýkat se se mnou, případně i s jinými kamarádkami nebo členy její rodiny.

Málokdy mi zvedla telefon a na návštěvu jsem mohla přijít jen tehdy, když byl milý bachař na služebce. Nevím sice, kde na služebce mohl být, když byl bachařem v jedné a té stejné base, ale neřešila jsem to.

Jednak jsem měla plnou hlavu Vlada, jednak jsem si myslela, že si to Mirka nepřeje. Když se sama neozývá.

A dnes jsem přesvědčená, že jsem to řešit měla.

KAPITOLA 8

Stále jsem potřebovala mít někoho nad sebou.

Někoho, kdo by mi sice udal základní směr, ale já bych přitom mohla mít možnost rozhodnout sama. O důležitých věcech. Nebo o maličkostech. A při každém tom rozhodnutí si tu svou volbu dát vždy u někoho posvětit. To bylo důležité.

Vlado mi dával pocit jistoty a bezpečí. Neuměla jsem si pro sebe představit lepšího chlapa, i když stín různých pochybností mě nezapomínal pravidelně nahlo-dávat.

Když jednoho dne zamručel zpod vousů, že mě chce vzít ke svým rodičům, a pro jistotu se mi ani nepodíval do očí, věděla jsem, že jsem zase o krok dál.

Pocházel z vesničky u Banské Bystrice, kde jeho rodiče přebudovali dům na dvougenerační kostku a pod stejnou střechou bydlely i dvě Vladovy sestry.

Seznámení s rodiči byla pomyslná vyšší meta, na kterou se nedostala žádná z jeho bývalek. Vlado šíleně trpěl na svou rodinu, až tak, že jsem to nechápala. Byla to jeho intimní, nenarušitelná zóna.

Když jsem to při první návštěvě pochopila, pochopila jsem i to, že mě miluje, a tehdy mi to skutečně nemusel ani říkat.

Poté co nás jeho máma nacpala husou, lokšemi, zelím, šiškami s mákem, povidlovými buchtami a jeho otec do nás nalil domácí pálenku, prý sedmdesát sedmičku, při které mi skoro vyletěl mozek z hlavy, nezvládli jsme ani mít sex v jeho bývalém dětském

pokojičku. Byl v patře a Vlado ke své válečně přirazil další, kterou dovlekl s otcem z jiného pokoje.

Strašně jsem toho chlapa milovala. I do té doby. Ale když jsem viděla jeho změněný výraz, když byl doma s matkou a otcem, který byl pro něj nepřekonatelným vzorem, změkla jsem ještě víc. Zbláznila jsem se do něj úplně.

Byli jsme spolu jen několik měsíců, ale TO mezi námi bylo tak silné, že nebylo proč o tom víc diskutovat.

„Vlado?“

„Hm?“ reagoval opožděně, mozek měl odkrvený z toho množství jídla.

„Strašně bych s tebou chtěla mít dítě. Strašně.“

Neříkal nic.

Tak jsem spustila svůj monolog. Celý byl od srdce.

„Vím, že jsme ještě mladí, ale já to tak jednoduše cítím. Prostě to vím od první chvíle, že ty jsi otec mých dětí. Měla jsem takové vidění. Asi si pomyslíš, že jsou to blbosti, a vůbec se ti nedivím. Jen jsem ti chtěla říct, jak to cítím.“

Díval se na mě s vážným výrazem.

„Dobře.“

Podívala jsem se na něj, ale nesežrala jsem mu to.

„Cože?“ ozvala jsem se nevěřičně.

„Myslíš, že si troufnu nevěřit ženské intuici?“

Nereagovala jsem.

„No co je?“ dobíral si mě a šťouchl mi do ramene.

„Slečna se lekla? Tak pojďme na to.“

Smála jsem se.

„Teď? Nezvládnou to! Vždyť mám plné břicho.“

„Tak co potom chceš?“

Smáli jsme se. Spolu.

A otěhotněla jsem druhý den při ranní rychlovce na jeho straně postele.

Na první pokus.

KAPITOLA 9

Máma lomila rukama, proč tak brzy, mám teprve devatenáct, vždyť jsem si ještě nic neužila, a kdoví, co je ten Vlado zač... Ovládal ji klasický maloměstský komplex, který jí strašil v hlavě od nepaměti: Co poví lidi, hlavně sousedi, taková mladá, život před sebou, bla bla bla.

Otec byl raději zticha. Když na něj máma vyjela, že by se měl též vyjádřit a být na její straně, radši se přidal a povinně lomil rukama taky.

„Z čeho budete žít, Dianko?“ položila máma základní otázku.

„Vlado se o mě postará,“ povídala jsem s naprostou samozřejmostí.

A tak to i bylo. Našel si místo v auditorské firmě, přitom studoval v posledním ročníku, a ještě i po nocích dělal známým daňová přiznání.

Snažil se.

Když mě při mých hormonálních změnách chytil chvilkový záchvat paniky, ujistil mě, že všechno bude OK.

Tak jsem se na chvíli uklidnila.

Svatbu jsme narychlo obstarali v jeho rodišti. Byla jsem ve třetím měsíci, a jelikož ve stejnou dobu plánovala svatbu i Vladova sestra, spojili jsme je.

Tehdy se mi to zdálo jako výborný nápad, nevěděla

jsem vůbec, jak takovou svatbu organizovat, někdo to udělá za mě, hurá.

Jen zkušenost potvrdila, že dvojsvatba, která se navíc organizuje na půdě ženicha a jeho rodiny, je ten největší omyl.

Pro mě určitě. Na dvojsvatbě totiž musí být někdo automaticky ten druhý.

Necítila jsem se jako nevěsta, ale jako cizí element, který tam překážel.

Ošklivější šaty, menší kytice, větší břicho.

Všechno se soustředilo a točilo okolo nevěsty číslo jedna. Dostala víc květin, víc darů, víc gratulací, víc pozornosti, víc všeho.

Rodina švagrové vytvořila rekord v návštěvnosti, dvůr tchánovic domu byl plný rozkurážených dědečků, strýců, tetiček, babiček, sestřenic z více kolen, zapatlaných dětí a miminek vřískajících v kočárcích, které rodiče ve svatebním mumraji nechali bez dozoru.

Všichni se překřikovali, pili a nacpávali z opulentně naložených stolů, já jsem do jejich rozvětvené rodiny zatím nijak nezapadala.

Přišli naši, Sandra ze zdravotky a pár kamarádek z dětství. Všichni „moji“ se ztratili mezi členy Vladovy rodiny a já jsem se v tom množství lidí ocitla sama.

Mirka nepřišla. Poslala jsem jí narychlo vytištěné svatební oznámení a snažila se jí dovolat, ale bez úspěchu. Buď bachař nezaplatil účet, nebo si telefon dali zrušit. A k ní jsem se jen tak nečekaně jít neodvážila.

Zlatým hřebem do mé svatební truhly byl fotograf, který nám se švagrovou dělal společnou fotku. Švagrovou Vlastu usadil do křesla a já jsem musela stát za ní

jako družička s polozvadlou kytkou. Stejný polozvadlý výraz mám na všech svých svatebních fotkách.

„Prosím tě, můžeš se posunout trochu doprava, protože závojem zakrýváš Vlastu,“ upozornil mě fotograf a ještě i gestem naznačoval, abych se posunula stranou. Švagrová po mně bleskla pohledem a já koukla na ni. V tu chvíli to fotograf cvaknul a dokonalá momentka dvou zneprátených nevěst byla na světě.

Vlado mě v tom období přesvědčoval, abychom nějaký čas zůstali bydlet u jeho rodičů. Bylo by to rychlé, na první pohled bezbolestné a bezproblémové řešení, dokud se nepostavíme na vlastní nohy. Ale zároveň i rychlý krach našeho vztahu a přímá cesta do pekla, jak jsem si stihla uvědomit už na té svatbě.

Pud sebezáchovy mi říkal, že by to nebyla dobrá cesta.

Jak bychom se tam už jednou zabydleli, ani pár volů by nás odtamtud nevytáhl. A už by to jelo. Vesnická hospoda, závislosti, kamarádi, silné řeči.

Ztráta všech mých známých a mého zázemí.

Konec, katastrofa.

Vlado to naštěstí, i když s těžkým srdcem, že odmítám jeho rodinu, respektoval a slíbil, že zkusí zařídit družstevní byt v Bratislavě, což jsem tehdy považovala za nemožné.

Ale on tak dlouho chodil a chodil a klepal na správné dveře, dokud ho pro nás nevydupal.

Skoro při tom duši vypustil.

Ale podařilo se mu to.

Když jsem ten byt poprvé uviděla, chtělo se mi brečet. Malý přízemní dvoupokoják, neútný, bez balko-

nu. Na podlaze nebyly koberce, z jedné strany se nám vysmívala plíseň.

„Buď ráda, že máme aspoň tohle,“ říkal Vlado, když viděl můj výraz.

„Vždyť jsem,“ a od samého „štěstí“ jsem se rozplakala.

Všechno dal do pořádku. Sehnal řemeslníky, kteří to tam vymalovali a vyčistili, a za poslední peníze koupil ve výprodeji koberce. V každém pokoji byl sice jiný a v obýváku dva různé, protože nevyšel jeden na celý pokoj, ale už to bylo o něco lepší. Na ostatní jsme neměli a byt zůstal nezařízený. Všude bylo jen plno krabic, které byly jediným možným odkládacím prostorem. Oblékala jsem se zády k oknu a kalhoty si natahovala na sebe vleže na zemi, protože ani na závěsy a garnýže v ten měsíc nevyšlo. Všechno šlo od Vladovy výplaty k výplatě.

Byly dny, kdy jsme se museli najíst u našich, protože jsme už zkrátka neměli za co nakoupit jídlo. Ale konečně jsme byli ve vlastním. Bez hrozby nenápadných, ale zato permanentních ničitelů vztahu v podobě rodičů ve společné domácnosti.

Jednou byl Vlado v práci až do noci a z koupelny začaly zničehonic vycházet divné zvuky. Otevřela jsem dveře a chytla paniku. Ze záchodové mísy začaly vyrážet splašky z celého domu, rozlévaly se po koupelně a hrozilo, že se dostanou do celého bytu i na naše nové výprodejové koberce.

Neměla jsem kam zavolat Vladovi, nevěděla jsem ani přesně, kde je, tak jsem sama zařizovala havarijní službu. A potom jsem s obrovským břichem na všech čtyřech ty splašky sama do noci umývala.